

Arrest

nr. 321 059 van 31 januari 2025
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. FLANDRE loco advocaat J. HARDY en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 juli 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 264 480 van 29 november 2021 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen dit arrest diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 256.684 van 5 juni 2023 werd het voormelde arrest van de Raad gecasseerd. Nadien sprak de Raad er zich bij arrest nr. 302 909 van 8 maart 2024 opnieuw over uit en weigerde hij opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 juni 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2022 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 321 056 van 31 januari 2025 vernietigde de Raad de beslissing van 13 juni 2022.

Op 22 juni 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües). Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 321 057 van 31 januari 2025 vernietigde de Raad de beslissing van 22 juni 2022.

Op 22 februari 2023 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 april 2024 verklaarde de gemachtigde deze humanitaire regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2023 werd ingediend door :

(...)

geboren te Shiraz op (...)

nationaliteit: Iran

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 21.11.2018 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 01.12.2021 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State (RvS). De RvS verklaarde op 07.06.2022 dit beroep toelaatbaar en 09.06.2023 vernietigde de RvS de beslissing van de RVV. Op 13.03.2024 weigerde de RVV aan betrokkene opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene roept de duur van zijn VIB in als buitengewone omstandigheid. Echter, we wijzen er op dat er in art. 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vervat waaruit blijkt dat een VIB van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Ook toont betrokkene niet concreet aan waarom de duur van het VIB het hem uiterst moeilijk maakt om naar Iran terug te keren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Verder beroept betrokkene zich op art. 8 EVRM en art. 22 van de Grondwet. Hieromtrent dient er, ten eerste, opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd. Verder stelt betrokkene dat art. 8 EVRM het privéleven in een ruime zin garandeert, inbegrip het recht tot een “privé sociale leven”. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM en/of art. 22 van de Grondwet. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden

benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr42.039, RvS 20 juli 1994, nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene voert tevens de schending aan van de artikelen 7 en 52 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C- 617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 23 van de Grondwet betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet aantoonde dat hij geen menswaardig leven zou kunnen leiden in zijn land van herkomst.

Betrokkene verwijst vervolgens naar zijn gezondheidstoestand en beweert dat een medische opvolging onmogelijk is in Iran en niet passend noch afdoende zou zijn. Bovendien zou de toegankelijkheid tot medische zorgen bijzonder moeilijk en duur zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene op 02.06.2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter indiende. Deze aanvraag werd op 13.06.2022 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bijgevolg werden de elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid, en die niet werden weerhouden door de arts-adviseur, reeds ten gronde onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV heeft geen opschortende werking.

Betrokkene legt een medisch rapport voor van 14.12.2022, opgesteld door zijn arts. Uit een lezing van dit rapport blijkt echter dat er geen andere, nieuwe elementen aangehaald dan in het reeds bij de aanvraag art. 9ter voorgelegde medisch rapport van 21.04.2022. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de aangehaalde medische elementen reeds ten gronde werden beoordeeld en niet weerhouden werden door de arts-adviseur. De arts-adviseur stelde in de beslissing inzake de aanvraag art. 9ter dat een behandeling, beschikbaarheid en toegankelijkheid mogelijk zijn in het land van herkomst. Ook toont betrokkene niet aan de een eventuele opvolging niet in zijn land van herkomst kan gebeuren. Aangezien er geen enkel nieuw element toegevoegd wordt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn aanvraag art. 9ter aanhaalde, wettigen de medische elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de arts-adviseur.

Verder verwijst betrokkene naar een arrest van de RvS (Rvs 229.610 van 18.12.2014) waaruit zou blijken dat een ontvankelijk verklaarde aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter op zich een buitengewone omstandigheid is in de zin van art. 9bis. Eveneens verwijst betrokkene in dit kader naar een arrest van de RVV (arrestnr. 211.494 van 25.10.2018). Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien werd de aanvraag art. 9ter afgesloten op 13.06.2022 en dient er nog eens herhaald te worden dat het beroep tegen deze beslissing, ingediend bij de RVV, geen opschortende werking heeft. Ook betreft het twee verschillende procedures: aan de ene kant het art. 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het art. 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het is trouwens niet zo dat omdat een aanvraag art. 9ter ooit ontvankelijk werd verklaard, dat ook een aanvraag art. 9bis de facto ontvankelijk dient verklaard te worden. Elke aanvraag om machtiging tot verblijf, hetzij op grond van art. 9ter, hetzij op grond van art. 9bis, wordt apart onderzocht.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene volledig geïsoleerd zou zijn in Iran aangezien hij geen contact meer heeft met zijn familie die hem volledig verstoten heeft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding, zonder meer, dat hij volledig geïsoleerd zou zijn in Iran aangezien hij geen contact meer heeft met zijn familie die hem volledig verstoten heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert november 2018 in België, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, dat hij een burgerschapstraining bij het Rode Kruis heeft gevolgd, dat hij een beroepsopleiding volgde, dat hij zeer betrokkene is bij de protestantse kerk van Doornik en gedoopt is, dat hij vrijwilligerswerk doet bij het Rode Kruis, dat hij werkwilgig is en reeds gewerkt heeft, dat hij een Belgisch rijbewijs heeft, dat hij regelmatig bloeddonor van het Rode Kruis is en dat hij verschillende vrienden en kennissen heeft die hem

willen steunen en hiervan getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 23 april 2024 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad. De zaak is gekend onder het rolnummer 316 419.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet is nagekomen, omdat geen rekening wordt gehouden met alle elementen zijn aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij uitsluitend is gebaseerd op de op 22 februari 2023 ingediende aanvraag, maar sinds die datum zijn volgens verzoeker verschillende aanvullende documenten aan de gemachtigde toegezonden. Hij verwijst daarbij naar “stuk 3” bij zijn verzoekschrift en stelt dat het gaat om: drie aanvullingen van 7 september 2023, 11 december 2023 en 6 februari 2024. In de eerste twee aanvullingen betreft het arbeidsovereenkomsten (de laatste van onbepaalde duur), in de derde aanvulling betreft het een huurovereenkomst waarmee verzoeker zijn onafhankelijkheid wil aantonen.

Volgens verzoeker werden deze documenten opgenomen in zijn administratief dossier. Hij merkt evenwel op dat deze aanvullende documenten niet in de bestreden beslissing zijn opgenomen en dat zij derhalve niet in aanmerking zijn genomen bij de analyse van verzoekers aanvraag.

Deze documenten waren echter volgens hem van aanzienlijk belang.

Verzoeker concludeert dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde naar behoren rekening heeft gehouden met alle relevante factoren en de noodzakelijke zorgvuldige afweging heeft gemaakt. Een motivering a posteriori kan dit volgens verzoeker niet verhelpen.

In het vijfde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat volgens hem de gemachtigde de beslissing ontoereikend en ongeschikt heeft gemotiveerd over zijn gezondheidstoestand. De redenering van de beslissing is volgens verzoeker ontoereikend omdat wordt verwezen naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht door te stellen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen uit verzoekers aanvraag. Verzoeker verwijst in deze naar verschillende aanvullende documenten die hij na zijn aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de door verzoeker ingediende aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de aanhef verwijst de bestreden beslissing expliciet naar “de aanvraag om machtiging die op datum van 22.02.2023 werd ingediend”. Er wordt evenwel geen melding gemaakt van de drie aanvullingen door verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op drie afzonderlijke momenten bijkomende stukken heeft overgemaakt aan de gemachtigde:

- Op 7 september 2023 werd een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur overgemaakt;
- Op 11 december 2023 werd een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur overgemaakt;

- Op 6 februari 2024 werd een huurovereenkomst overgemaakt.

In de bestreden beslissing valt volgende motivering te lezen met betrekking tot “de overige aangehaalde elementen”: “[...] (dat betrokkene sedert november 2018 in België, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, dat hij een burgerschapstraining bij het Rode Kruis heeft gevolgd, dat hij een beroepsopleiding volgde, dat hij zeer betrokkene is bij de protestantse kerk van Doornik en gedoopt is, dat hij vrijwilligerswerk doet bij het Rode Kruis, dat hij werkwilleg is en reeds gewerkt heeft, dat hij een Belgisch rijbewijs heeft, dat hij regelmatig bloeddonor van het Rode Kruis is en dat hij verschillende vrienden en kennissen heeft die hem willen steunen en hiervan getuigenissen voorlegt) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”.

Daargelaten of de hiervoor genoemde vermelding “werkwilleg en reeds gewerkt heeft” betrekking heeft op de twee arbeidsovereenkomsten die verzoeker achteraf heeft toegevoegd aan zijn aanvraag, blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de op 6 februari 2024 door verzoeker overgemaakte huurovereenkomst.

Het komt toe aan de gemachtigde om in het kader van zijn onderzoek van een aanvraag op zorgvuldige wijze rekening te houden met alle elementen die door de verzoeker worden aangehaald. Vervolgens veronderstelt de motiveringsplicht dat uit de motieven van de beslissing moet afgeleid kunnen worden dat al deze elementen in overweging zijn genomen bij het tot stand komen van de beslissing.

In tegenstelling tot wat verweerder op algemene wijze aanvoert in zijn nota, hij gaat immers niet in op het concrete argument dat met de 3 aanvullingen geen rekening is gehouden, stelt de Raad in casu vast dat de gemachtigde – door geen rekening te houden met de aanvullende informatie en door er niet naar te verwijzen in de bestreden beslissing – zijn onderzoek in het kader van de aanvraag niet op een zorgvuldige wijze heeft uitgevoerd en ook niet heeft gemotiveerd waarom het laatste stuk geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel moet worden vastgesteld. Het komt de Raad niet toe zijn motieven in de plaats te stellen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

Dit volstaat reeds voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

In het vijfde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. De redenering van de beslissing is volgens verzoeker ontoereikend omdat wordt verwezen naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd: “Betrokkene verwijst vervolgens naar zijn gezondheidstoestand en beweert dat een medische opvolging onmogelijk is in Iran en niet passend noch afdoende zou zijn. Bovendien zou de toegankelijkheid tot medische zorgen bijzonder moeilijk en duur zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene op 02.06.2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter indiende. Deze aanvraag werd op 13.06.2022 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bijgevolg werden de elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid, en die niet werden weerhouden door de arts-adviseur, reeds ten gronde onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV heeft geen opschortende werking. Betrokkene legt een medisch rapport voor van 14.12.2022, opgesteld door zijn arts. Uit een lezing van dit rapport blijkt echter dat er geen andere, nieuwe elementen aangehaald dan in het reeds bij de aanvraag art. 9ter voorgelegde medisch rapport van 21.04.2022. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de aangehaalde medische elementen reeds ten gronde werden beoordeeld en niet weerhouden werden door de arts-adviseur. De arts-adviseur stelde in de beslissing inzake de aanvraag art. 9ter dat een behandeling, beschikbaarheid en toegankelijkheid mogelijk zijn in het land van herkomst. Ook toont betrokkene niet aan de een eventuele opvolging niet in zijn land van herkomst kan gebeuren. Aangezien er geen enkel nieuw element toegevoegd wordt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn aanvraag art. 9ter aanhaalde, wettigen de medische elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de arts-adviseur.”

De Raad wijst erop dat hij in het kader van het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing, die gevolgd is op de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waarop de gemachtigde uitdrukkelijk steunt, bij arrest nr. 321 056 van 31 januari 2025 is overgegaan tot vernietiging van deze beslissing. De Raad oordeelde daarin dat het advies van de arts-adviseur op onzorgvuldige wijze was tot stand gekomen, minstens met een motiveringsgebrek was behept, waardoor ook de medische ongegrondheidsbeslissing zelf met dezelfde gebreken was behept.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de arts-adviseur in de 9ter aanvraag oordeelde dat een behandeling, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid mogelijk zijn in het land van herkomst, terwijl de Raad vaststelde dat dit onderzoek niet op een zorgvuldige wijze werd gevoerd. Nu vaststaat dat de motivering waarnaar de bestreden beslissing uitvoerig verwijst als niet afdoende werd bevonden door de Raad, kan de huidige motivering uit de bestreden beslissing, die expliciet naar deze motivering verwijst ook niet overeind blijven.

Een schending van het motiveringsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande want gaat niet in op het concrete betoog van verzoeker in het vijfde onderdeel.

Het vijfde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate ook gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES